

TÈVS YBURAN

MARY J. COBS

SVĚT NARUBY

Mary J. Cobs

© Autorka: Mary J. Cobs

© Vydala: Marie Jakoubková

© Grafické práce: Marie Jakoubková

VĚNOVÁNÍ

Každé ženě či dívce, která sebe samu alespoň jednou v životě srovnávala se společensky nastavenou normou krásy. Těm, které na sobě následně nenáviděly všechno, co se jakkoliv lišilo, ba mnohdy spíše na míle vzdalovalo!

JÁ

Jmenuji se Petra. Je mi čerstvě třiaadvacet a žiji v malém bytě na samém okraji města Příbrami. Pracuji v místním supermarketu jako pokladní. Sice jsem vystudovala hotelovku, ale můj vzhled zřejmě nebyl dostatečně reprezentativní na to, abych se v tomto oboru mohla uplatnit. Vždy jsem si představovala, že se jednoho dne stanu recepční. Moc se mi ta profese líbí. Možná jsem se i trochu nechala ovlivnit filmy v televizi. Nevím!

Snívala jsem totiž o krásných mini šatičkách a kostýmcích, ve kterých pobíhám po hale společnosti. Dávám kolemdoucím rady a ukazuji klientům, kudy a kam jít. Nosím manažerům různé složky nebo vařím kávu návštěvám. Lidé u mě zanechávají vzkazy a já si připadám nejdůležitější ze všech. Chod firmy by byl beze mě naprosto marný. Nezvládli by to!

Samotná realita však byla mým snům doslova na hony vzdálena. Pokaždé, když jsem se na pozici recepční či obdobné místo hlásila, dopředu jsem věděla a bylo mi to povětšinou i dost jasně dáváno najevo, že není pro mě. Že nejsem dostatečně atraktivní, abych mohla reprezentovat tu či onu společnost.

Jo, přiznávám. Mám pětasmdesát kilo. No a? Copak se dnešní svět skutečně poměřuje na kila? Copak nestačí vědomosti a zapálení do práce? Zřejmě ne!

Postupem času, po nekončící šňůře prohraných pohovorů, mé snahy uplatnit se slábly a slábly. Nakonec jsem to vzdala úplně. Smířila jsem se, i když nerada s tím, že ze mě recepční nikdy nebude. Mohla by být, ale pouze tehdy, shodím-li takových třicet kilo. Jo, a když si nechám udělat plastiku obličeje, protože ani v tomto směru nejsem žádná modelka. A vlasy? Ty bych si musela mýt snad třikrát denně, aby alespoň nějak vypadaly a nebyly mastné hned po půl hodině od umytí.

Tolikrát jsem si při pohledu do zrcadla říkala, proč se zrovna na mě musela příroda natolik vyřádit a zkombinovat snad všechny neduhy a nevýhody dnešního světa?! Nestačila jen ta váha! Ani výška mi totiž do vínku dána nebyla. Všehovšudy a pouze za předpokladu, když se hodně narovná, měřím 161 centimetrů. A asi si umíte představit, jak se na mně při takovém vzrůstu vyjímá oněch pětasmdesát kilo. Jo, jsem koule! Vždy jsem jí byla. Vlastně si ani nepamatuji, zda v mém životě proběhlo období, kdy to bylo lepší. Možná v dětství, asi tak do šesti let. Pak už se to na mě začalo nabalovat. Pěkně kilečko po

kilečku, špíček po špíčku! Rostla jsem rychleji do šířky než do výšky.

Ale tenkrát mi to ještě moc nevadilo. Všichni mi říkali, že z toho vyrostu. Nevyrostla jsem! Že jsem ve vývinu a musím přece více jíst. Ve vývinu jsem byla, to je pravda, ale když i ten pominul, já jedla vesele dál. A možná s ještě větší chutí. Někdy dokonce jen tak ze zvyku nebo z nudy. A jindy zase a to vlastně dost často, jsem doslova zajídala své pocity neštěstí a utrpení.

Za svou váhu jsem vinila hlavně rodiče. Oni mi měli jít příkladem! Oni měli dohlížet, co pro mě je a není dobré! Oni! Oni! Oni! To bylo na začátku mého osobnostního rozvoje. Když po nějaké době vlna obviňování všech kolem zmizela nebo vyprchala, zaměřila jsem se na sebe. Možná ve stovce sebevzdělávacích knih jsem se totiž dočetla, že každý člověk je strůjcem svého vlastního štěstí. V mém případě spíše neštěstí. Řekla jsem si tedy, že všem včetně mých rodičů odpustím. Určitě dělali vše tak, jak nejlépe uměli. Terčem viny jsem se stala já! Nesnášela jsem se. Hlavně svůj odraz v zrcadle. Kolikrát jsem před ním stála a chtěla ho rozbít. Rozmlátit a rozdupat na miliony malinkatých střípků. Jenže jsem pověřivá. A tak jsem to nikdy neudělala, protože jsem se hrozně bála těch sedmi let neštěstí. Jako bych už nebyla zvyklá v neštěstí žít!

Ale co kdyby pro mě přece jen ještě existovala nějaká naděje! A já bych si ji tím rozbitým zrcadlem ze svého života dobrovolně vypudila?! Zrcadlo jsem nechala celé. Přestala jsem se však do něj dívat. Úplně mi stačil odraz ve výlohách nebo pohled na sebe, když jsem si třeba zavazovala tkaničky u bot. Ani jsem se kolikrát nemohla sehnout, jak mi všude překážely špeky.

Také jsem se dost potila. Občas fakt jako prase. A z tohoto pohledu bylo vůbec nejhorší léto. Na stehnech ale i jiných místech se mi dělaly takové spařené boláčky. Jak se mi totiž stehna třela o sebe, nešel tam žádný vzduch a zapaření bylo rázem na světě. Hrozně to bolelo. Sukně jsem proto nenosila. Když už jsem si chtěla obléct něco krátkého, zaměřila jsem se na kraťasy. A stehna jsem si pravidelně pudrovala. Pomáhalo mi to, i když se mi pak občas z prostoru v mezinoží trochu prášilo! Nejraději bych se někdy zapudrovala celá, kdyby to nebylo divné a nestyděla bych se za to. Hlavně pod prsy a také faldy, které mi škrtila šajzka (podprsenka).

Vždycky když jsem na ulici mījela hubenou holku, zaměřila jsem se jí na mezeru mezi stehny. Jak já jí tuhle výhodu záviděla. Ona si to pravděpodobně vůbec neuvědomovala či nepředstavovala, jaké to je, když mezera